

Andreja Paunović

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA

Izdavač

IA Nova POETIKA, Milentija Popovića 32A/15
Novi Beograd - Beograd
Telefon: +381 11 31 32 180 +381 61 720 62 70

Za izdavača

Milomir Bata Cvetković

Glavni i odgovorni urednik

Andreja Paunović

Recenzent

Maja Volk

Ilustracije

Milo - Milan Đ. Đilas

Prelom i korektura

Andreja Paunović

Dizajn korica

Samir Katana – Milan, Italy

Tehnički urednik

Snežana Đurić

Tiraž

1000

Štampa

ALPHA PRINT - Zemun

www.novapoetika.com
novapoetika@gmail.com

Andreja Paunović

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA

Beograd 2012

LJUBAVNE I... DRUGE PESME

Najmilijima,

s ljubavlju.

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

Andreja Paunović

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA

Pola veka jednog čoveka, kako Andreja Paunović i naslovljava svoju novu zbirku pesama, predstavlja tačku susreta naših raštrkanih, izgubljenih, ranjenih JA, trenutak konačne integracije ličnosti i početak druge, lakše, i lepše polovine života. Ali, zamagljeni lošim predosećajima, nakupljenim bolom, istrošenim telom koje nas izdaje, mi ne vidimo lepotu koja dolazi, već samo vreme koje prolazi i nanose tuge i melanholije, skupljene od samog rođenja. Pesnici srećom, intuitivno sebi lek nalaze u lirici i zato imamo tako jaka, emotivna svedočanstva očaja, tuge, nemoći, bola, razočaranja, nesreće, i trenutke po koje slatke sreće, koji, ma koliko slatki, nose neprekidnu senku smrti nad sobom. Samo su pesnici kadri da dozivaju ženstvenost smrti, da joj daju obličja, da joj daruju stihove. U Andreje Paunovića, fizički moćnog čoveka, nalazi se ovo lirsko, pesničko srce, ranjavano na stotine puta, ali još uvek kadro da peva o svom bolu, svojoj patnji. No, iskra životnosti, osnovne radosti postojanja, ne dozvoljava mu da utone u samosažaljenje, lament i patetiku. Taj deo životne radosti boji svaki stih,

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

odabira pažljivo reči i rime, pliva u moru melanholije i preživljava na radost budućih setnih čitalaca koji će prepoznati u stihovima sopstveni bol. Posle pola veka jednog čoveka, svi ljudi u njemu, svi posvajani delovi ličnosti se ujedinjuju i priklanjaju jednom carstvu, ili nebeskom ili zemaljskom. Pobednik je samo jedan, ili život ili smrt. Plivajući u ovom moru lirske poezije, u ovim stihovima ostvarenih i neostvarenih ljubavi, Andreja sada vidi obalu. Stoji u tački susreta, gde može iza sebe da vidi preplivano, ali i da oseti novo tlo pod nogama. Iz tog saznanja, kuljaju i stihovi velike mudrosti, drevna saznanja čovečanstva, kao što su ovi:

*Rođenjem dobih ranjivo telo,
Za plač prvi na dar osmeh,
Za krštenje lepo, novo odelo,
I molitvu, da ne bi na me' greh.*

*Dobijah po malo, nikada celo,
Al' ceo plaćah uvek ceh,
Za kraj dobiću krst i opelo,
I nikada okajan greh.*

Nema tu plača nad sobom, ovo je uzdah i odah čoveka koji je zastao da predahne i da se nadahne za dalji život. To je čovek koji razmišlja, koji je svestan bola i nepravdi ali bez gneva, pun ljubavi i razumevanja.

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

On vidi, on oseća, mada još uvek nemoćan da se
suprodstavi neumitnom. Ali iz te svesti diže se nada.
Sam uvid u problem, otvara put isceljenja. I zato nisu
fatalistički stihovi

Dan za danom...

Sa starom ranom...

Postojanom...

I...

Tugom neprestanom,

Dušom iskidanom,

Voljom zauzdanom,

Stazom utabanom...

S veđom naboranom,

U kaputu pohabanom,

S kapom rasparanom,

U stihu nenadanom...

...živim...

Ovaj poslednji „stih nenadani“ upravo je ključ za
životnu radost, putokaz i usmerenje ne ka predanosti i
ravnodušnosti, pomirenosti sa sudbinom ili predajom
smrti, već naprotiv, put u susret dolazećem vremenu,

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

iznenadjujućim obrtima u životu, novim saznanjima, novom rastu, novim nivoima svesti, novom životu koji je tamo u drugoj polovini jednog ljudskog veka.

Veći deo zbirke čine ljubavne pesme, nežni vapaji srca, čežnja za ljubavlju, želja za povratkom u nečije naručje, često tesno povezane sa željom za umiranjem, za predajom, za okončanjem slatkih i gorkih patnji.

Ali, ono što Andreju izdiže iznad čežnjivog ljubavnog lamenta jesu emotivna saznanja zrelosti, uvidi u samu srž i smisao postojanja i života, filozofski stihovi odeveni u lirske boje;

Život je samo dah...

Ne, nije me smrti strah,

Ni pepeo postati il' prah,

Već da zadnji ću uzdah

Ispustiti... i skončati sam...

Taj strah od samoće koji nas proganja od trenutka kada izgovorimo svoje prvo „Ja“ i doživimo prvi košmar kao petogodišnja deca osudjena na doživotnu unikatnost, je ono sa čim se borimo celog života i zbog čega živimo u košnicama, okruženi drugim, podjednako jadničkim ljudima oko sebe. Ta sila nas i pokreće, nagon za traganjem, za spajanjem, za

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

jedinstvom, za pripadanjem.... i posle pola veka
traganja, pesnik mudro zaključuje;

*Ja stvarno nalazim
Da se ne pronalazim
Niti dobro snalazim
Tamo gde sve zalazim*

...

Ali, posle te konstatacije, stiže još viši uvid, još
značajnije otkriće:

...

*I kada ne shvatam
Ipak rado prihvatam
Da manje zahvatam
I vrućeg se ne hvatam*

Jednostavno a duboko. I kada ne shvatamo, negde postoji smisao... gotovo detinje čisto, istinito i čedno prihvatanje i pomirenje sa Bogom, svetim duhom, intuicijom, kosmičkom silom, sasvim ne bitno, sa onim što je izvan naše saznanje moći. I Zato rado prihvatam nauku, rešenje, ishod, putokaz, opomenu, kaznu i zadatak.....Od svakog ovog stiha moguće je razgranati filozofsku misao ispredenu na desetine stranica...

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

Svaki pesnik ima svoju autentičnu šifru, kod koji čitalac razbija na razini intuitivnog i osećajnog u onom istinitom delu sopstvenog nesvesnog.

Kada Andreja Paunović kaže;

Ti...

U slutnji...

U ljutnji...

U zvuku...

U muku...

Ti...

Svaka reč, slutnja, ljutnja, zvuk i muk sadrže u sebi i jauk i niz sećanja, uspomena, scena, potisnutih, neželjenih, željenih, sadrže slike, filmove, reči, gnev, ljutinu, strah, radost, pesmu i plač, sadrže i konzerviraju emotivno vreme. Kompjuterski fajlovi našeg bića, iza čijih kratkih imena se kriju godine, meseci, dani, noći najrazličitijih ljubavnih i neljubavnih sadržaja i doživljaja.

Ima li lepše poezije od one koja vas tera u misao! Kada prebrodite talase ljubavne patnje, uzdaha, vrhunaca i smiraja, izačićete na obalu, i okrenućete se ka preplivanoj pučini. I tamo, u daljini, u oblaku napuštenih zvukova i ljudskih gluposti, jasno ćete čuti Andrejine stihove;

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

*Žulja ovo vreme
Prokljalo smrdi seme
Vređa odsvud zvuk
Umnih zagluši muk*

Tada jednostavno duboko udahnite, malo predahnite i krenite dalje...

Maja Volk

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

LJUBAVI...

Ljubavi...

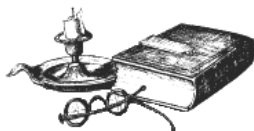
*Koliko ću još tvojih upoznati lica,
Knjiga tužnih priča sklopiti korica,
Koliko ću još istini verovati puta,
A buditi se sam, pod laži skuta?*

Ljubavi...

*Koliko ću još tvoga podneti bola,
Dajuć' ti se ceo, ne tražeć' ni pola,
Koliko ću još iskri nazivati plamom,
A goreti ih suzom i gasiti tamom?*

Ljubavi...

*Koliko ću još noći...
Bez tebe moći?*

KAKO

*Kako da prepoznam
Lepotu novog dana?*

Kako da ublažim

Bol starih rana,

Sećanje da mine,

Žal što stvara...

Kako da smirim,

Srce što udara?

Kako da obuzdam

Ljubav silnu za te'?

Kako da prebrodim

Samotne duge sate,

Vreme da vratim,

Kad ljubljah najviše...

Kako da živim,

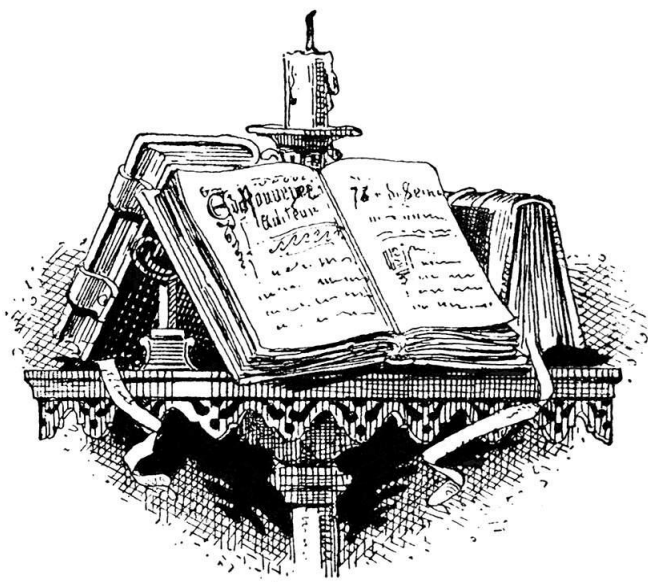
Bez tebe više?

Kako da sačuvam

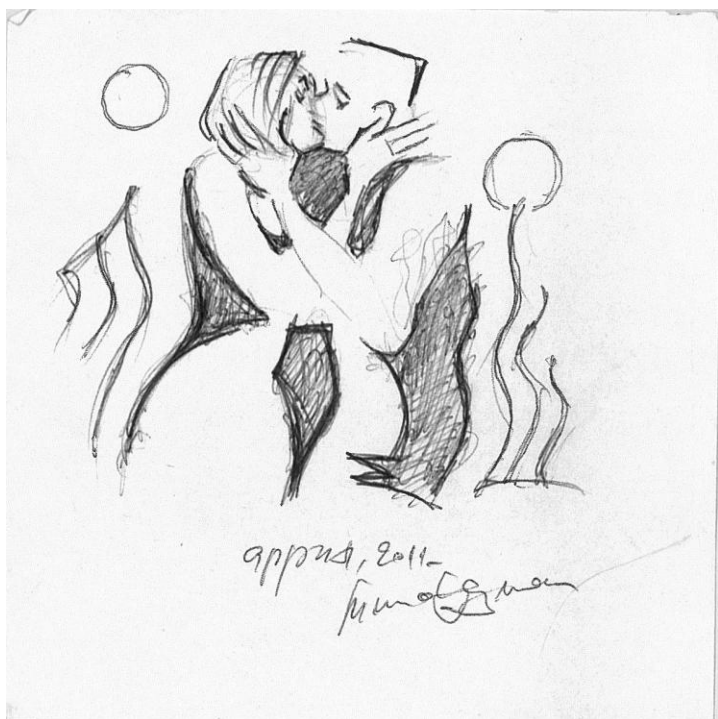
Mir letnje noći?

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

*Kako da skrijem
Duše nemoći,
Istinu da varam
Dok laž ne ubije...
Drugu da želim,
Kad stalo mi nije?*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

LJUBAVLJU NOŠEN

Ljubavlju nošen u ludilo...

Kajanje spas je nudilo...

Želja, strast i mladost,

Dali... pa oteli radost.

Zabludom vođen u slepilo...

Nemirno srce je strepilo...

S lažima, gnevom i bolom,

Ostah... pred istinom golom.

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

KO...

Ko si ti...?

Ko sam ja...?

Lica stara, nova priča,

Istina izbledela...?

Trag lepote, odjek pokliča,

Ljubavi dva dela...?

Ko smo mi...?

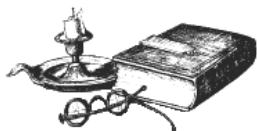
Grešnici bez obraza,

Srca hladna, kamena?

Pokajnici bez odraza,

Seni davnih vremena?

Ko...?

SVAKU POVLAČIM...

*Evo... svaku povlačim reč,
Što ponet sam tobom dao,
Jer bezmilo ih iznudi lažju,
Ljubavi dok sam verovao.*

*Da... svaku povlačim suzu,
Što za te' kradom pustih,
Jer vredna tolikih nisi,
Niti kletve što ne zaustih.*

*Sad... svaku povlačim želju,
Što poželeh tebi s nadom,
Jer jedina mi pusta osta',
Da na te' sećam se s jadam.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

JOŠ

*Još me jutrom bude nove nade,
Još bi srce sreće da ukrade,
Još me iste želje tebi nose,
Još sanjam miris tvoje meke kose.*

*Još me peku rane tvojih laži,
Još trag tvoj pogled neki traži,
Još bih pesmu spev'o samo tebi,
Još te volim mada smeo ne bi.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

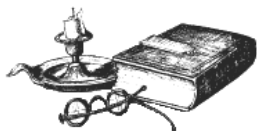
JEDNOJ POGREŠNOJ PESMI

*Pogrešne pesme reči,
Pogrešnoj ženi darovah,
Ranu pogrešnu ne zaleči,
Pogrešnoj greškom verovah.*

*Na pogrešno sam mesto,
U pogrešan došao čas,
Grešan greših često,
Uz pogrešnu tražeći spas.*

*Pogrešne sam noći,
Vino pogrešno pio,
Pogrešnoj htetoh poći,
Pijan se pogrešne krio.*

*Pogrešne sve bejahu laži,
Istini pogrešnoj verovah,
Pesmo pogrešna sad kaži,
Što pogrešnu te tako spevah?*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

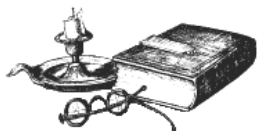

GOSPOĐICI

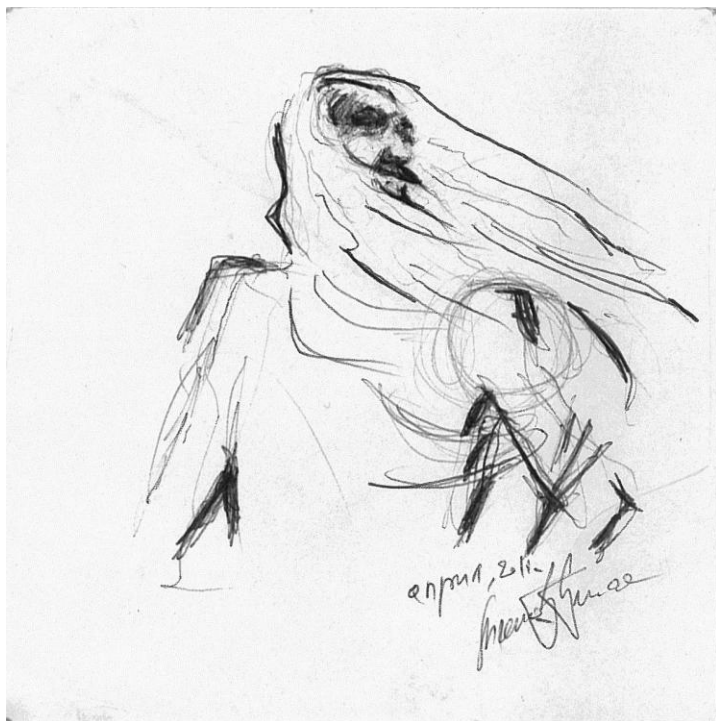
*Da mi je misao Vam ukrasti,
Gospođice moja draga,
Da l' stida il' strasti...
Ma, kog naš'o bih Vraga?*

*Da mi je želju Vam znati,
Gospođice nežna, mila,
Da l' misao ta je prati...
Eh, kad o meni bi bila?*

*Da mi je ruku Vam 'taći,
Gospođice fina, vedra
Da l' znao bi se snaći...
Tu, kad bih međ' nedra...?*

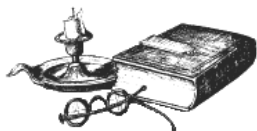
POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

DOBITAK

*Rođenjem dobih ranjivo telo,
Za plač prvi na dar osmeh,
Za krštenje lepo, novo odelo,
I molitvu, da na me' ne bi greh.*

*Dobijah po malo, nikada celo,
Al' ceo plaćah uvek ceh,
Za kraj dobiću krst i opelo,
I nikada okajan greh.*

MOGU LI...

*Mogu li te voleti, onako... baš kradom,
Iz daleka, tiho, sputano al' s nadom?*

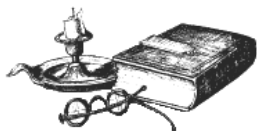
*Mogu li te ljubiti, onako... dok snivaš,
U snovima, tim, gde vešto se skrivaš?*

*Mogu li te želeti, onako... srećom zvati,
A tebi, svu svoju, zauvek na dar dati?*

*Mogu li te voleti, ko pčela što voli cvet,
Ko što ptica slobodna, voleti može let?*

*Mogu li te ljubiti, ko obala što ljubi more,
Ko što noći besane, ljubiti znaju zore?*

*Mogu li te želeti, ko život što želi radost,
Ko što ljubav beskrajnu, želeti može mladost?*

DAN ZA DANOM

Dan za danom...

Sa starom ranom...

Postojanom...

I...

Tugom neprestanom,

Dušom iskidanom,

Voljom zauzdanom,

Stazom utabanom...

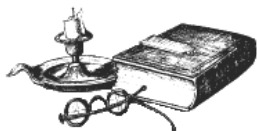
S veđom naboranom,

U kaputu pohabanom,

S kapom rasparanom,

U stihu nenadanom...

...živim...

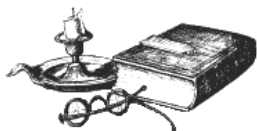
POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

BEZ TEBE SAM

*U zovu bez jeke,
U viru bez reke,
U noći bez sna,
U ponoru bez dna...
U dugi bez boja,
U kući bez broja,
U tišini bez muka,
U pesmi bez zvuka...
U ogledalu bez odraza,
U istini bez obraza,
U smrti bez pokojnika,
U grehu bez pokajnika...*

Bez tebe sam...

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

DA L'...?

Da l' izgubih sva blaga,

Il' se samo reših bede?

Da l' laž mi je draga,

Il' istine to me jede?

Da l' odgovor ću ikad znati,

Jutra nemih, gluvih noći?

Da l' prilike će život dati

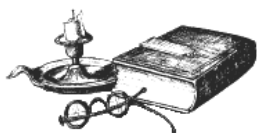
Voljen biti, još voleti moći?

ŽIVOT JE SAMO DAH

*Život je samo dah...
Ne, nije me smrti strah,
Ni pepeo postati il' prah,
Već da zadnji ću uzdah
Ispustiti... i skončati sam...
I sav tajeni ostaće sram,
Obećanje što htedoh da dam
Ti zadnje... i znam,
Zbog suze kasne što kane,
Smrt neće da stane,
U druge da dođe dane
Il' dopusti novom da svane...*

*Da, život je samo dah, znam...
Umreću tiho... ostavljen... sam...*

ZNAŠ LI KAKO JE...

*Znaš li jedina kako je,
u tišini... sedeti sâm...?*

*Dok suze zalud gase,
Ljubavi neugasli plam,
Dok istina nemila stvara,
Beznađe, žal i sram...*

*Dok laž uporna guši,
Radosti minulih dana,
Dok vreme zalud leči,
Od otrova i dubokih rana...*

*Dok noć tugu upija...
Mirisa trag opija...
Dok muk odjekuje...
Srce iščekuje...*

*Znaš li jedina kako je,
u tišini... sedeti sâm...?*

ŽELJOM TELA VOĐENI

*Željom tela vodjeni...
Stega srama oslobođeni...
Slatkom pohotom odiše,
Jako i opojno miriše...*

*Dodir kože i znoj,
Zajedno, moj i tvoj.
Tišini, tama je spas...
Noćas samo za nas,*

*Vreme će na čas stati,
Jer ne može da prati,
Ritam igre naših tela,
U zagrljaju... naga, vrela...*

*Ni mesec neće mlad,
Sjajem narušiti sklad
Svih čula naših, strasti,
Ni tren nam jedan ukrasti...*

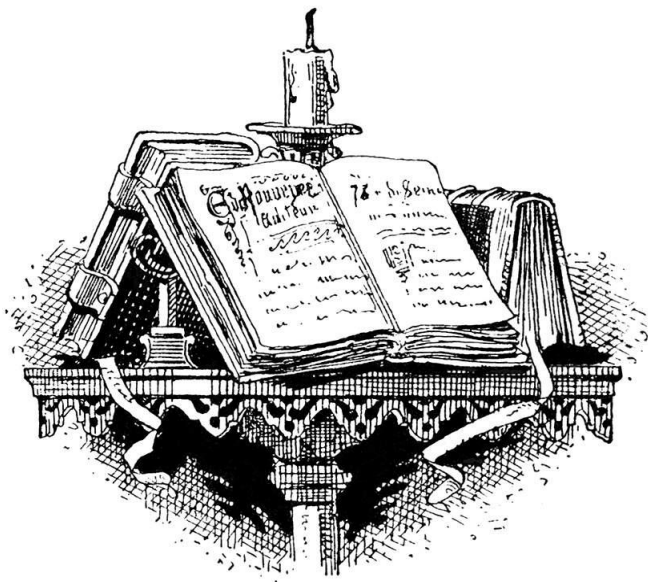
POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

Noći ove kratko traju...

I bez reči na kraju...

Ležaćemo još dugo,

Mirni, jedno uz drugo.

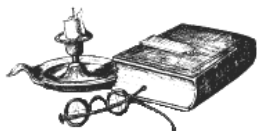

NALAZIM

*Ja stvarno nalazim,
Da se ne pronalazim,
Niti dobro snalazim,
Tamo gde sve zalazim.*

*Nikog ne terorišem,
Već samo ignorišem,
Sve što ne kontrolišem,
Ili ne tolerišem.*

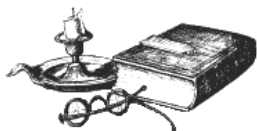
*I kada ne shvatam,
Ipak rado prihvatam,
Da manje zahvatam,
I vrućeg se ne hvatam.*

ŽELIM TI...

*Želim ti sećanje,
Kao što je moje,
Beskrajno vraćanje,
U snove i boje.*

*Želim ti stradanje,
Kakvo meni osta',
Zaludno nadanje,
Nikada ga dosta.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

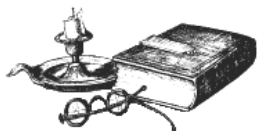

ZAR...

*Zar krotkost Vašu, rečima srca
Ljubavi željnog uznemirih?
Od miline što iz mene vrca,
Il' što smelo Vam u dušu zavirih?*

*Zar zatreptalo srce je Vaše,
Od stihova što za Vas poem,
S dna Vas gledajuć' ove čaše,
Sećanja gde skriva boem?*

*Zar vino pijuć, vino zalud lažem,
Jer u istini utopiti ne mogu jade?
U Vama je videh, zar to da kažem...?
Ne zametoh tragove, ne pokopah nade.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

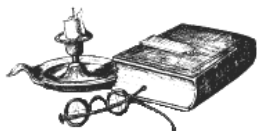

VIŠE MI NISI DRAGA

*Jutrom te se ne setim, vreme učini svoje,
Ne pamtim više radosti, mirise naše i boje.
Potroših svu tugu, dok boli prelazih praga,
Negdašnja mila, više mi nisi draga.*

*Za mnom su ostali svi nemiri i slutnje,
Neisplakane suze, neizvikane ljutnje,
Sve ostalo nek' ide s tobom do vraga,
Negdašnja mila, više mi nisi draga.*

*Ostaviću sećanja, k'o u snegu stope,
Nek' vetrovi ih lede, nek' proleća tope,
Nek' za tobom tugo, ne ostane ni traga,
Negdašnja mila, više mi nisi draga.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

VEČERAS

*Večeras... ona nije tu...
Ma ništa po zlu krenulo nije,
Samo mi želju pustu
Žari i od mene se krije...
A ja mislim na nju...
Čežnjom lepšom činim noć,
Da odagnao bih sumnju,
Da l' opet će doć'...?*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

Ti...

Ti...

U sećanju...

U kajanju...

U padanju...

U nadanju...

Ti...

U nasladi...

U dosadi...

U lakoći...

U samoći...

Ti...

U očaju...

U jecaj...

U zebnji...

U strepnji...

Ti...

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

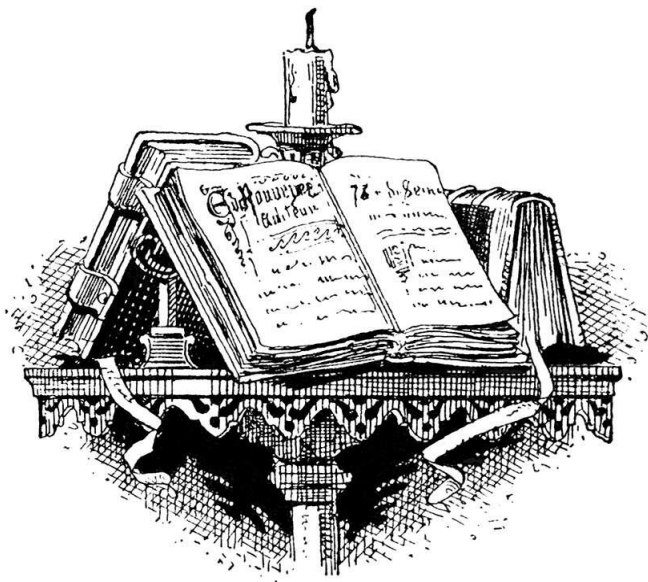
U slutnji...

U ljutnji...

U zvuku...

U muku...

Ti...

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

PREVARIĆU OVU NOĆ

*Prevariću ovu noć,
čašom vina, možda dve,
Pa pijan sećanjima poč',
Kad bila je... bila mi sve.*

*Da, noć prevariću ovu,
Hladnu, tamnu u smiraj zime,
Usne u snu da više ne zovu,
Prokleta, pusto, njeno ime.*

POLA VEKA, JEDNOG ČOVEKA

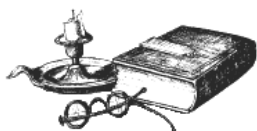
*Šta je pola veka,
Za jednog čoveka?
Suza rasutih cela reka,
Rana bezbroj, nigde leka...*

*Šta ga nakon pola veka,
Nespremno sve čeka?
Nada još po neka,
Kajanja vazda, doveka...*

*Što sa pola veka,
Sreća mu je još daleka?
Svuda žala samo jeka,
I novih tušta prepreka...*

*Što se pola veka,
Tako brzo dočeka?
Duša nekad beše meka,
Narav sada posta' preka...*

*Ma šta je pola veka,
Za ovakvog čoveka!*

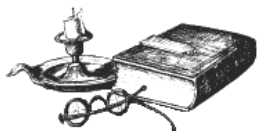
PIJANO

*Pijan jezik ima moć,
Pijana kad s njim je noć,
Otežao kad zaplete,
Kad po istini oplete...*

*Neć' da stane, ni da koči,
Već joj saspe sve u oči,
Jer nije teško hrabar biti,
Kada imaš sa kim piti.*

*Noćas pijem baš da vidim,
Da l' ću jutrom da se stidim,
Sveg' što trezan ne smem reći,
Što pijan samo znam poreći?*

*Sačuvaj me Bože zore,
Znam da s njom će biti gore,
Pred istinu trezan stati,
Trebalo smeti, treba znati.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

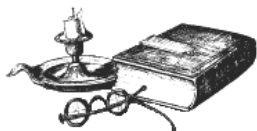

PESMOM TI...

*Otkad stih u meni je zastao,
Pa s noći svakom drugujem...
Otkad sreće je damar nastao,
I za mladošću ranom tugujem...
Ovu ti pesmu dugujem...*

*Za buđenje prve ljubavi,
Što nezaboravom je plaćam...
Za radost što s dna me izbavi,
Kad tebi se mislima vraćam...
Ovom ti pesmom uzvraćam...*

*Da krikom još ime ti ćutim,
Al' prošlosti ga ne predajem...
Da istinom smelo laži ljutim
Jer od tebe ne odustajem...
Ovom ti pesmom priznajem...*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

NESTAJEM

Posustajem...

Jer... Zalud se borim.

Šta god da zborim,

U tom sagorim,

Sve učinim gorim.

Stajem...

Jer... šta da više dam?

Odgovore već znam,

U svakom je sram,

I ugasli plam.

Prestajem...

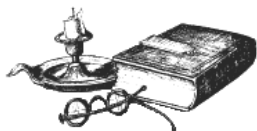
Jer... Dalje kud?

Navučen na sprud,

Sam, umoran i lud,

Zadnji čekam sud.

Nestajem...

NEĆU OPROSTITI

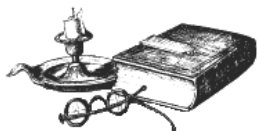
*Vama... što sve znate,
Što spremni čekate,
Jadom tuđim se hranite,
Brižno nas branite...
Od nas samih,
Usana nemih,
Od našega srama,
Zalivenog suzama...
Suzu ovu neću oprostiti.*

*Vama... što stida nemate,
Što zlo silno spremate,
Razdor međ' nama budite,
Nemilo nam sudite...
Bez reči ste date,
Strahom bi da vladate,
Željni moći,
Tuđe nemoći...
Suzu njenu neću oprostiti.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

*Vama... što nade gušite,
Snove ne snite rušite,
Osmehom vešto lažete,
Istinu nikad ne kažete,
Gnevni oružjem pretite,
Nevinima se svetite,
Pogled zalud krijete,
Robovi ste sujete...
Suzu moju neću oprostiti.*

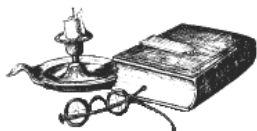
*Vama... pritajenima,
Mržnjom naoružanima,
Samima i bezdušnima,
Oholima i bezgrešnima,
Večitim beskućnicima,
Besciljnim putnicima...
Što ste nas dotukli,
U beznađe odvukli...
Pesmu ovu neću oprostiti.*

NE UMEM

*Ne umem tišinom da ćutim,
Ni sumnjom da slutim,
Ne umem lažju da tešim,
Ni istinom da grešim.*

*Ne umem žarom da želim,
Ni s tugom se veselim,
Ne umem sudbu da zadevam,
Već pesmom samo da pevam.*

NE RAZUMEŠ

*Ne razumeš moje pesme reči,
Jer inat ti je vazda preči...
Ne dopiru ta mrtva slova,
Do tvog srca od olova...*

*Ne razumeš... pa čemu žali,
Što stihovi su moji odustali,
Što još me peče živa rana,
Od tog trena, od tog dana...?*

*Ne razumeš...
Jer ne umeš.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

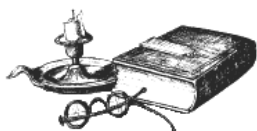
DANAŠNJICA

*Žulja ovo vreme,
Proklijalo smrdi seme,
Vređa odsvud zvuk,
Umnih zagluši muk.*

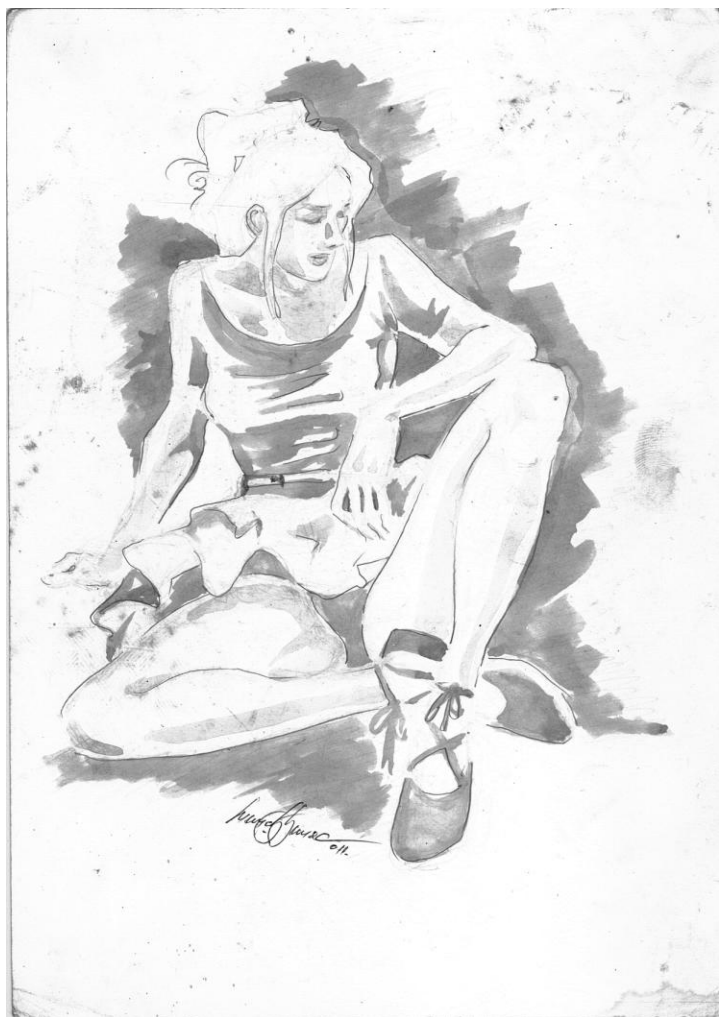
*Poroci izlaz nude ,
Mase slepo slede lude,
Rasprodaja traje duša,
Jela se gladan gnuša.*

*Proroci sudbine kroje,
Nejaki se jutra boje,
Doušnika bezbroj vreba,
Nasilja, kad - kome treba.*

*Dobro se zlu sklanja,
Boji novca svako klanja,
Novom će te globom,
Sloboda učini robom.*

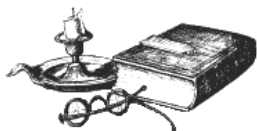
POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

NISAM

*Ni trepnuo nisam
"Zbogom" kad je rekla,
Neisplakana samo suza
U dnu oka je pekla.*

*Ni zaustio reč nisam
Dok čekala je da molim,
Zar poslednjom da kažem
Koliko još je volim?*

POSVETA

*Ne možeš moj sine,
Da se vineš u visine,
I da nošen željom letiš,
Bezbedno na zemlju sletiš.*

*Ne možeš moj sine,
Prečicom do istine,
Pravim putem valja ići,
Kud' si poš'o, tu i stići.*

*Ne možeš moj sine,
Živet' samo od miline,
Radom samo treba steći,
I sačuvati u vreći.*

*Ne možeš moj sine,
Nesmotreno u krivine,
Ne znaš šta te iza vreba,
Pa uspori kada treba.*

POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

*Ne možeš moj sine,
Goloruk u divljine,
Naoružaj se strpljenjem,
A ne slepim uverenjem.*

*Ne možeš moj sine,
Neuk poći u daljine,
Znanje stekni pa primeni,
Blago tebi – blago meni.*

*I ne možete moje kćeri,
Osmehom protiv zveri,
Hrabrim srcem, ne lepotom,
Nosite se sa životom.*

*Ne možete moja čeda,
Navrat - nanos i preko reda,
Jedno budite uz drugo,
Putovanje je pred vama dugo.*

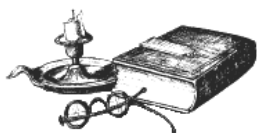
POLA VEKA JEDNOG ČOVEKA – Andreja Paunović

SETI SE

*Seti se pesme moje...
Kad jadi život oboje,
Kad vidiš da ne postoje,
Više nade nove, vedre boje...
Tad... seti se pesme moje.*

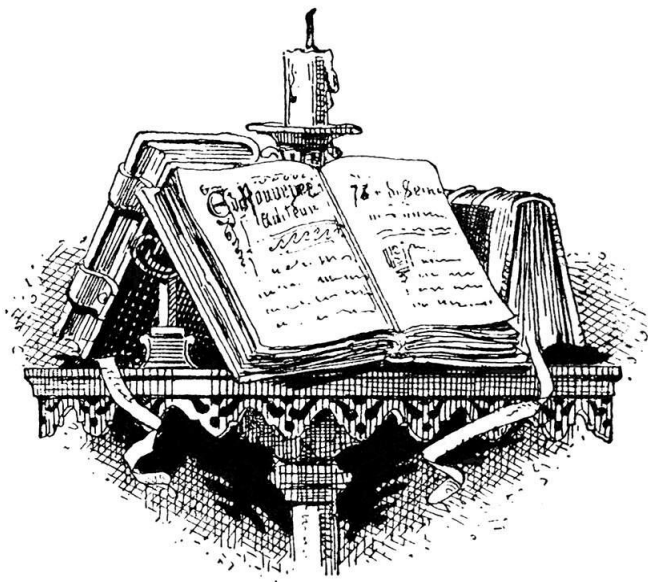
*Mojih se pesama seti...
Kad nestvarom želja poleti,
Nejakoj zlo zapreti,
Prošlost bi da se sveti...
Tad... mojih se pesama seti.*

KO U VODU KAMEN

*Koračah... Predvorjem poraza slepo,
S koferom sećanja ko najvećim blagom.
Sve što verovah da vredno je i lepo,
S tobom nesta... Netragom.*

*Padoh... Ko u vodu kamen,
Istina krugovima površinom piše.
Zgasnu u trenu sav ljubavi plamen,
Hladnoća, mrak... Ništa ne osta' više.*

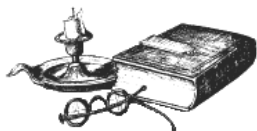
NA SAMRATNOJ POSTELJI

*Na samrtnu postelju kad legnem meku,
Usah'o, čekajuć' mirno dohvat ruke
Kosača crnog, što bi da niz reku,
Čunom me spusti do večne luke...*

*Života kad dođe taj sudnji čas,
Gde pokrov me spreman čeka,
Večne tame kad dozove me glas,
Govoreć'... "kraj tvog je veka"...*

*Tad mi dođi, tad budi kraj mene,
Držeć' me za ruku bez suza i glasa,
U rastanka trenu duša dok vene,
Grobne joj tišine nemajuć' spasa...*

*Oka tvoga za me' neka zadnji je sjaj,
Ljubavlju praćen predaću se Bogu,
Ne mareć' što raka sumoran je kraj,
Hrliču smrti... zar prigrliti lepšu mogu?*

BIOGRAFIJA

Andreja Paunović rođen je 1962 godine u Zemunu, grad Beograd.

Preduzetnik je, vlasnik Salona klavira PIANOFORTE, ali i umetnički zanatlija – klavirštiner, muzičar, trgovac, PR menadžer sa diplomom LSPR (London School of Public Relations), Glavni i odgovorni urednik IA Nova POETIKA, kao i pesnik, aforističar, pisac pesama za decu, prozaista... Živi i radi u Beogradu. Ponosni je otac troje dece; Mine, Strahinje i Maše.

Prvu samostalnu zbirku poezije pod nazivom "...ILI, POSLEDNJA PESMA ZA NJU", objavio je 2011 godine, u izdanju BEOKNJIGE.

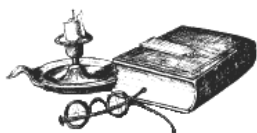
Kao autor je zastupljen u više zbornika poezije, kao što su;

- ALMANAH br. 1 Nove POETIKE u izdanju KIZ Centra iz Beograda
- SINĐELIĆEVE ČEGARSKJE VATRE, Uduženja pisaca GLAS KORENA iz Niša
- STIHOM GOVORIM, u izdanju PC-LAB iz Bijelog Polja
- TRAGOVI NA PESKU, u izdanju Književnog kluba Petar Stokić iz Bečeja
- ALMANAH br. 2, Nove POETIKE u izdanju Nove POETIKE iz Beograda

Član je Udruženja književnika STIHOM GOVORIM iz Bijelog Polja, Saveza književnika – SKOR-a, Udruženja pisaca POETA.

Uporedo sa ovom zbirkom poezije, objavljena mu je i knjiga aforizama pod nazivom "ŽULJANJE MOZGA".

Kontakt: andreja.paunovic@gmail.com

SADRŽAJ:

-Recenzija Maje Volk	7
-Ljubavi...	15
-Kako	16
-Ljubavlju nošen	19
-Ko	20
-Svaku povlačim...	21
-Još	23
-Jednoj pogrešnoj pesmi	25
-Gospođici	27
-Dobitak	29
-Mogu li	30
-Dan za danom	31
-Bez tebe sam	33
-Da l'...	35
-Život je samo dah	36
-Znaš li kako je...	37
-Željom tela vođeni	38
-Nalazim	40
-Želim ti	41
-Zar...	43
-Više mi nisi draga	45

-Večeras	47
-Ti...	48
-Prevariću ovu noć	51
-Pola veka jednog čoveka	52
-Pijano	53
-Pesmom ti...	55
-Nestajem	57
-Neću oprostiti	58
-Ne umem	60
-Ne razumeš	61
-Današnjica	63
-Nisam	65
-Posveta	66
-Seti se	69
-Ko u vodu kamen	70
-Na samrtnoj postelji	71
-Biografija	73
-Sadržaj	76

*CIP - Katalogizacija i publikacija
Narodna biblioteka Srbije, Beograd*

821.163.41-1

*PAUNOVIĆ Andreja, 1962-
Pola veka jednog čoveka / Andreja
Paunović. - Beograd : Nova Poetika, 2012
(Zemun : Alpha print). - 80 str. ; 21 cm
Recenzija - Maja Volk, str. 7-13.*

Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-6317-012-4

COBISS.SR-ID 193885452